

emil LUNGEANU

războiul din lună

Emil LUNGEANU

RĂZBOIUL DIN LUNĂ

Teatru

(trei farse negre)

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-963-3

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

Războiul din Lună.....	4
Personajele	5
Scena 1	6
Scena 2	10
Scena 3	15
Scena 4	20
Scena 5	25
Teoria relativității	27
Personajele	28
Moarte în cinci mutări	36
Personajele	37
Scena 1	38
Scena 2	43
Scena 3	49
Scena 4	53

Războiul din Lună

PERSONAJELE

Crăișoru, comandantul companiei

Benone, ordonanța lui

Adăscăliței, zis "Limonadă"

Cicerone

Klein

Maiorul german, cu doi camarazi taciturni

SCENA 1

Adăpostul subteran al punctului de comandă, cu acces lateral și câteva scărițe pentru observație la suprafață. Într-o vatră, ultimii tăciuni trag să moară. Deasupra, pîlpîirea unui felinar hîținat de curent, ca o candelă într-o criptă. De afară răzbat talazurile vișorului aducînd cu ele năluci de lupi, vîlve, vaiete de iezme și demoni. Se aud deslușit undeva străjile la schimbul gărzii de noapte : “Stai! Parola?” “Anafula și boboteaza mării lor!”. Mai apoi, de prin hrubele nevăzute ale tranșeelor, o voce distinctă.

“...Alo, trăiți, don general Lupașcu? Alo, trăiți, don general Hârjeu? Alo, trăiți, don general Popovici? Alo, trăiți, don general Mărdărescu? Alo, trăiți, domnu’ general Holban? Alo, trăiți, don general Mihail? Alo, trăiți, don general Ioan Popescu? Alo, trăiți, don general Rășcanu? Alo, trăiți, don general Iancovescu? Trăiți, trăiți! Aici e soldatul Păsărel Iezania, reghimentu’ 8 infanterie, permiteți să raportez : Mi-o furat baianeta!...”

CRĂIȘORU (*foindu-se pe o laviță*) : Cu cine dracu tot flencăne la telefon zavrăgiul ăla, mă?... Ce-i, se dresă legătura cumva? Ia scoală de vezi, Benone...

BENONE (*covrig în culcușul de paie*) : Smucitul de Iezania, don locotinent. Face panaramă. (*Se scoală anevoie.*)

CRĂIȘORU : Iordanele mării lui de zăltat! Stă toată ziua la unghete ca oul sub cloță, iar noaptea îi arde de taifasuri?

BENONE (*rîset nătîng*) : Cică raportează la cartierul diviziei.

CRĂIȘORU : Du-te și zi-i plutonierului Cicerone Grozea să-i dea stingerea, pînă nu-l fixează eu pe dilu cu mîna mea, că-l azvîrlu-n fundu’ mării la caracatițe!... (*Benone ia felinarul și iese. Crăișoru se smulge din rădăcini, aprinde o țigară și o lampă cu ulei, șade pe marginea laviței zgribulit în manta, buimac. Un mort dezgropat de curînd. Își controlează ceasornicul cu lanț la lumina lămpii.*) Iote, abea schimbateră straja de noapte... S-alese prafu’ de restu’ somnului pîn’ la zio... (*Cască, răscolește jarul din vatră cu o flintă, mai pune un braț de stuf.*)

“...Alo, don general, raportează : S-a scumpit rubla și toți se bulzesc să fugă în Rusia la adăpost că vin frișii! Pe strade la București a izbucnit vîlmășeala, au fost năvălite băncile și gările, aeroplanurile varsă boambe și capitala rămas-a fără de iluminare electrică, toți fug în neorînduială, dară noi nu ne urnim d-aci, să se știe, noi vom apăra ieroic ultima palmă de pămînt a țerii, excelență!...” (*Răcnete, bufnituri, suduieli.*)

BENONE (*întors cu un ziar*) : A treboit să-l înhățăm tri oameni, don locotinent, ca să bage-n el injecție Moviliță sanitaru’ și să-l stîmpere. Cetea din gazetă în gura mare.

CRĂIȘORU : Mînca-i-ar ciorile pipota cu pandaliile lui! Nebunu' ăsta ne mai lipsea noo acilea, în mijlocul pustiei, unde ajunserăm să roadem la rogojini și paie...

BENONE : Să-l vedeți numa' ce s-a împopoțonat cu decorații, gătit ca la paradă, se crede don ghegeneral Averescu în personal!

CRĂIȘORU : Cari decorații, mă?

BENONE : Făcute de el din monete d-ale vechi, găsite pîntre cioburi de oale...

CRĂIȘORU : Țălea histriote cu delfini, scoase la săpatul gropilor?

BENONE : Și le-a prins la pept cu pamblică tăiată din steagu' bărăitarului capturat la Kel-Tepé.

CRĂIȘORU (*ars*) : Cari, din steagu' ăl turcesc?! Ișalnița mării lui de nebun, îl mînc de viu dacă-l mai prinz umblînd ca mătrăguna pîn tranșee! Țăsta trebe trimes la balamuc, pîn' ce nu face vruna mai groasă...

BENONE : Are dihanii în el, nu le mai scoate decît Sf. Vasile cu molitfele lui...

CRĂIȘORU : :i confiscași gazeta?

BENONE (*arată ziarul*) : Confixat. Pot s-o tai pentru răsucit țigarete, don locotinent?

CRĂIȘORU : Da' ce gazetă-i, ia s-o văz...

BENONE : *Națiunea.*

CRĂIȘORU : Asta-i filonemțească, a opozițiunii. Egzecut-o, Benone! Să-l pufăim pe Friț, arză-i-ar tabacu-n cădelniță! (*Face vînt cu ziarul să ațîțe tăciunii din vatră.*) Și mai adă pentru foc nește scînduri de la spărturile ălea de bărci pescărești, că suflă vîntu' de stinge și stelele.

BENONE : Înteles. (*Iese. După o vreme, de afară răsună un pocnet depărtat, apoi cotcodacul unei goarne, larmă, vînzoleală.*)

CRĂIȘORU : Hait! alta acu, începu programu' artistic... (*Își adună mantaua pe el, urcă pe una din scărițe pînă la gura adăpostului să iscodească afară. Intră plutonierul Cicerone Grozea, somnambul, urmat de sublocotenentul Adăscăliței.*) Ce-i ghiorlăiala asta, Cicerone, cine dete alarma?

CICERONE : Cică o rachetă de semnalizare peste dealuri, don lo'tenent. (*Se cocoacă și el pe altă scăriță.*)

CRĂIȘORU : De cari, verzie, roșparoșie, ce fel? În cari sector văzură?

CICERONE : Pe direcția Beștepe, ca la o depărtare de-un clopot. (*Arată undeva. Suspans.*)

CRĂIȘORU (*lungindu-și gîtul*) : Nimica... Beznă ca-n sufletu' vînzătorului dă țară... Groasă de n-o tai nici cu baioneta...

ADĂSCĂLIȚEI (*se suie și el pe o scară*) : Să fi fost niscaiva stea căzătoare.

CRĂIȘORU (*zeflemea*) : Că bine zici, mă "Limonadă". Vuna rămasă fără frîne, ca otomobilu'.

ADĂSCĂLIȚEI : Cum a fost aia dîn Siberia, de-acu opt ani... Cînd doo nopți de-a rîndu' a stat cerul luminat peste toată Evropa.

CICERONE : Ori ca steaua a cu coadă din ajunul rezelului.

CRĂIȘORU (*la pîndă, adumecînd în vînt*) : Mă, ia lăsați torofleanca!... (*Toți tac, numai urechi. Trec cîteva veacuri.*) N-auzirăți nimica?... Cicerone, zi-le ăloră din tranșee să lase clanța.

CICERONE (*afară*) : Atențiune, companie, lasă vorba în front! Mîlc, s-a-nțeles, mă? Să fie o liniște de să s-auză stelele!... (*Suspans, neguri și vișor. Din depărtare, nelămurită, sosește o adiere ca de urale.*)

CRĂIȘORU (*surdină*) : Na, auziși?...

CICERONE (*la fel*) : Dînspre dealuri... Ca un praf de zgomote luat de vînt...

ADĂSCĂLIȚEI : E agitațiune, ne preparează vrun asalt...

CRĂIȘORU : Mde... Unde mai văzuși așa bîzdîganie? Întîi deteră cu racheta, și abea p-ormă se preparează?

BENONE (*întors cu lemne de foc*) : E un ger afară de scîrție mantaua, don locotinent.

CRĂIȘORU (*cu urechile ciulite*) : Ia taci, mă, nu mai clonțani p-acilea... (*Pocnete depărtate, o salvă de chiote, un răpăit surd, zgomote fără nume*) I-auzi. Hărmălaie ca la asaltu' Ericonului...

CICERONE : Ne năvălesc, don lo'tenent?

ADĂSCĂLIȚEI : O fi plănuit dinadins, ca să ne găsească acu lipsiți de vighilenție.

CRĂIȘORU (*mormăit*) : Hm, nu prea se brodește. Se mai dedeau de gol cu iluminăția și vîlva de-ar fi vrut să ne surprinză sfornăind?

ADĂSCĂLIȚEI : Păi, și-o fi zis Friț că acu-i momentu' tactic să ne dea *rendez-vous*, că poate ne găsește aghezmuiți și necombatanți, ca tot omu' de Crăciun, cu șnapsul în nas. De un' să știe el că mîncăm zăpada cu lingura?

CRĂIȘORU : Nu se zice șnaps, mă, îi zice zaibăr.

BENONE (*derutat de expectativa ofițerilor de pe scări*) : Don locotinent, s-arunc lemnele pe foc?

CRĂIȘORU : Nu, mă, aruncă cu ele după inamic. (*Își potrivește binoclul la ochi, caută atent.*) Na, iote că d-atunci și pîn-acu nu mișcară neam... Ce-or mai aștepta, să le dea-n pravilă popa? Curios foarte. (*O bubuitură slabă.*) Hait!...

CICERONE (*agitat, arată undeva*) : Ia, colo-șă, rachetă de signal!...

CRĂIȘORU : Ha, ne speriarăm dăgeaba. Păi alea nu-s rachete, Cicerone taică, sunt artificii...

CICERONE (*descumpănit*) : ...Adecă, pocnitoare din ălea de bîlcu?

CRĂIȘORU : Nu vezi cum s-aprinse cerul numa' scînteii? Vasăzică bismarcu' dă petrecere, ciuguli-l-ar ciorile cu Moltke și cu Ludendorff al lui... Bea și cîntă fără grije la adăpostu' dealurilor, nu ca noi, îngropați pîn tranșeele ăstea, cari roadem rădăcini de plaur și sugem scoici, de ne-atîrnă țoalele ca de piroaiele dîn grindă. Iar dacă lui Friț îi dă mîna să petreacă, ce-nsemnează asta, ai? (*Coboară de pe scăriță.*)

ADĂSCĂLIȚEI : Că o face espre' ca să ne înciudeze.

CRĂIȘORU : Ete, pîrț. Însemnează că-i ticnește, mă! Că are încă dăstui pesmeți și conserve ca să mai rămîie p-acilea pîn' la primăvară și să ne latre cu tunurile – iată concluziunea.

CICERONE : Aprovizionat bine bismarcu', 'le muma-n posterior... (*Se dă jos și el.*)

CRĂIȘORU : E, vezi ce însemnează pregătirea de resbel? *A la guerre comme à la guerre!* Că d-aia m-am și luat la mîrîială cu țațoșu' ăla de colonel franțuz venit cu misiunea Berthelot, unu' Jean-Marie de Nu-știu-cum, de se dădea mare că-și lua cafeaua cu don general de divizie Iancovescu și că făcuse promenadă cu Excelența-Sa don ministru de război Vintilă Brătianu. Cari după papara mîncată la Turtucaia, perdută în doar trei zile jumate, venise să ne bată cu consolație pe umăr dăscălindu-ne cum că *à la guerre comme à la guerre*. "Nene, zic, nu de sentiment ducem noi lipsă, ci de merinde. Oștirea trebe îndopată bine cu fasole, dacă vrei să produci resbel cu gaze, ca la Ypres. Iar dacă vrei bombardament aerian, dă-le un ciur de mălai guguștiucilor să aibă ce găinăța. *Des vivres, mon colonel!* Nu citirăți *Arta resbelului* a lui Țu-Țu ăla, chinezu', cari zice că orișice resbel însemnează agricultură?" (*Se trage lîngă vatră.*)

CICERONE : Și dumnealui, *alagheru'*, ce-a zis?

CRĂIȘORU : Uliú, se uita ponciș la mine, așa, ca o mușcătură de șarpe, adicătelea auzi tălică îndrăzneală la locotenentul Izvorel Crăișoru, un pîrlit de fecior de momîrlan să se ia în coarne cu ditamai burjuuiul! Face (*poză cu mîna-n șold*) : "Falș, *mon cher*. Falș. Factorul uman decide sorții resbelului, nu factorul material!". Ha. Dar ia să-i fi înghețat gogoloaiele în nădragi modîrlanului acia pe burta goală, și-n loc de șoric să fi mestecat curelușa flintei, să vedem dacă acu ne mai dedea lecții de idealism cu expozeul dumisale luminos!

CICERONE (*admirație*) : Și v-ați loat cu *alagheru'* pe franțozește, don lo'tenent?

CRĂIȘORU : Păi dar cum? Noroc cu don amiral Negoescu, comandantu' Flotei de Operații pe Dunăre, cari mă ținu în pensiune cît făcui școala de răsboi, ție-l Dumnezeu sănătos! Că de nu mă-nvăța dînsu' să bonjuresc, dăgeaba aveam io peri pe limbă.

ADĂSCĂLIȚEI (*de pe scăriță, surescitat*) : Don locotenent, lumina unui vas în largu' mării!

CRĂIȘORU : Ce vas, mă?

ADĂSCĂLIȚEI : La horizont, crește dinspre răsărit, poftim de vedeți!

CRĂIȘORU : O fi sosind Moș Crăciun cu demîncare. (*Urcă iarăși pe altă scară.*)

ADĂSCĂLIȚEI : Te pomenești că se găsi turcu' să facă vro debarcare la adăpostul noptii, să ne cază-n spate...

CICERONE (*urcă și el*) : Ăla ne mai lipsea, tu-i semiluna mamei lui.

CRĂIȘORU : Ia, unde-i?... (*Caută cu privirea. Dezumflat.*) Fugi, mă, d-acilea, cu năzărelile, păi aia e Luna, zezzecule! Nu vezi că se preparează să răsaie?

ADĂSCĂLIȚEI (*surpriză timpă*) : Luna?

CRĂIȘORU : Ce dracu, mă... (*Își scoate binoclul să observe răsăritul Lunii.*) Ori te lovi paranoaia? Vă dete foamea delirium, începurăți s-aveți năluci. Nu vă zisei io că resbelul se duce în stomah? (*Cercetează Luna îndelung prin binoclu. Urmăresc tustreți, muți, spectacolul cosmic.*)

CICERONE : Don lo'tenent, să fie răsboaie și acolo, pe Lună?...

CRĂIȘORU : Mai mult ca sigur... Că prea s-arată pustiită...

SCENA 2

Același adăpost, la ziuă. De grindă atîrnă o hartă militară. Barbierit de Benone, Crăișoru citește cu voce tare din ziar. Așezat pe o ladă de muniții, Cicerone ascultă pufăind din țigară.

CRĂIȘORU : “Domnii mei, oricari ar fi împrejurările externe ale țării noastre, ori din ce parte ne-ar duce soarta de a întregi neamul nostru românesc, și fie chiar de am presupune că Ardealul este deja al nostru, că-l posedăm, o singură primejdie ne amenință permanent și constant : e Rusia... Priviți, domnilor, o hartă a Europei. La nord, drumul maritim al Rusiei e o mare cari îngheață o parte din an, iar cînd e liber, i se poate împiedica navigația. La sud, o cheie la Bosfor și Dardanele. Pămîntul Rusiei este bogat, subsolul de asemenea, multe posibilități de a avea o mare industrie, o agricultură cari nu și-a dat încă nici a zecea parte din contingentul său. Această țară are interesul de a ajunge la mările libere. Tuturor oamenilor săi de stat, această obligațiune li se impune ca un imperativ absolut, ca lege firească. Rusia are nevoie să-și exporteze produsele și de aceea îi trebuie în mod fatal o deschidere la mările de sud, la cari nu poate ajunge decît trecînd peste noi. Acesta este adevărul absolut. (Aplaoze)”

CICERONE : Adecă trecînd p-aci pîn Dobrogea?

CRĂIȘORU (*lectură*) : “Acestea sunt faptele, domnii mei, și ele nu se pot acoperi prin nici o figură retorică.”

CICERONE : Dară... cum vine figura asta, don lo'tenent?

CRĂIȘORU : Adicăte degeaba umbli cu coteie și tot giormănești dupe vorbe fandosite, că tot nu prinde, situațiunea nu poți neam s-o îmbrobodești.

CICERONE (*aiurit*) : Aha...

CRĂIȘORU (*reluînd lectura*) : “Noi n-avem nimic de împărțit, domnilor, cu Germania, ci dimpotrivă, multe motive de a-i fi recunoscători. Căci dacă la 1812 nu ni s-a răpit Moldova întregă, a fost din cauza protestării Prusiei< iar dacă la 1877 au ieșit rușii din țara noastră, a fost în urma somației Germaniei. Și dacă Dunărea o avem întregă, este tot grație ei. Iar situațiunea noastră economică o datorăm în mare parte tot Germaniei. Înainte de a termina, vă atrag atenția, domnii mei, că dintre toate marile puteri ale Europei, Germania singură are puternice interese de a se păstra independența României. La acest postulat adaog că, dintre toate puterile, Rusia singură amenință existența noastră ca stat independent. Din această din urmă cauză, România astăzi și în viitor va trebui să stea alături de acele puteri, oricare ar fi ele, dar cari vor avea interese contrare Rusiei. Aceasta este credința mea nestrămutată. (Aplaoze prelungite și îndelung repetate)”...

CICERONE : Adecă, noi să fi făcut răzbel pentru Basarabia, în loc de Ardeal?

CRĂIȘORU : Tot un drac, dacă amîndoo nu se poate. Musai să alegi! Ori foametea de dincoa' de

Prut, ori holera de dincólo. Dară cărui nepricopsit îi dă mîna s-aleagă? Vorba vine! Se înhamă și el la căruța ăluia cu boii mai mari, ca să nu vie la resbel dăgeaba și să s-aleagă doar cu bălegi. Și parcă poți ști cum se schimbă vîntu'? Că iote, abea dupe ce năvăliră iar muscalii, anu' trecut în vară, de-i deteră îndărăt din Bucovina pe imperiali, hop și noi la horă, prinserăm coraj de trecurăm munții, ca dup-aia să ne puie bismarcii pe fugă pînă la Siret și la malu' mării acilea. Și-apoi, cum era să ne pripim dîndu-ne cu unu' ori cu altu' așa, cu izmenele rupte-n cur, fără preparațiune? Resbelul e un lux! Că nu de florile mărului m-am zgîndărit atuncea cu colonelu' franțuz, ăl de care-ți zisei...

CICERONE : *Alagheru'*.

CRĂIȘORU : ...cu uniforma dumnealui de paradă, scos ca din revistă, ștoc. Să-l fi văzut ce se mai legăna ca primadonele la varieté, de pe un crac pe altu', înadins ca să-i zornăie medaliile și zurgălăii, face (*maimuțărit*) : "*Allez, allez, mon lieutenant*, avurăți dăstul răgaz pîn' la ofensiva rusă din vară să vă preparați sub paravanu' neutralității. Ce păzirăți dar vreme de doi ani cînd soldații Antantei își lăsau moaștele la Somme, la Lemberg, la Verdun? În timpul ăla erați la program de odihnă și diplomație, așteptînd confortabil să vedeți dincotro bate vîntul. În vreme ce Serbia era martirizată, Bulgaria săpa tranșee, iar Bucovina mormînturi, ai dumneavoastră ofițeri ce făceau? Dedeau bătălii de bulevard pentru cucerirea damelor de consomațiune." Ca să vezi, al dracu, era la corent cu scandalul de la Severin, ăl de anu' trecut, cazu' cu olandeza.

CICERONE : Cu ofițeru' cari se bătuse cu un vardist pentru o cocotă, de-l altoise cu cîteșiva perechi de palme?

CRĂIȘORU : Ăla, iar în schimb vardistu' l-a pus în cătușe și l-a băgat la beciu. *Deh, à la guerre comme à la guerre!* Mai de rușine fu că în aceeași lupanară se mai găseau de față alți cinci ofițeri cari, în loc să fi sărit în apărarea camaradului, se făcură că ploo. Halal coeziune în sînu' armatei! Iar dacă dezertezi dîn fața unui pîrlit de vardist, ce-ai să faci atuncea pe front cînd o să-ți arunce Friț cu bomboane în cap din aeroplane? Dară nu însemnează de aci să vie etrangerul și să-ți zică de sus defetist, mototol și cucăit, făcîndu-ți imputațiune cum că șezuși pe loc repaos în '14 și în '15 în loc să i te alătorezi. Auzi colo cine ne ține noo lecții de acțiunism! Cum deci să nu crîcnești, cît ar fi el de colonel? Zic : "*Pardon, mon colonel*, că vă încontrez cu umila mea opiniune. Dară acu trei ani, cînd noi semănam Balcanii cu oscioarele noastre, Francia ce mișca, auz? Dedea ca peștele *bonjour* din boțul gurii și măsluia filme cu aplicațiuni militare la Fontainebleau, făcute pasămite pe frontu' balcanic, cu măscărici înțoliți ca soldații turci, cu galoane puse de pospai pe umeri, ceaprazuri și găletușe cu ciucure pe cap."

CICERONE : Adecă, șcene de răsboi în falș?

CRĂIȘORU : Deghizațiune ca la teatru! Și Englitera? Ai tălică idee unde se primbla kaiserul Wilhelm în '913? Taman la Londra, la cursele de cai, cu invitațiune oficială de la rubedeniile 'mnealui. Inamicii de azi, prietini de ieri. Și parcă Svițera nu stete tot în izolațiunism ca noi, cu doi beligeranți în coaste?

O trase careva de urechi că șovăie, șezînd diplomatic cu curu-n două luntre? Neam! (*Strînge ziarul. Către Benone, aprins de frecția bărbierului.*) Nu mă mai îmbălsăma, mă, cu atîta odicolon, că doar nu detei ortu' popii... (*Își face vînt cu ziarul.*) De un' te furnizași cu el, de la Moviliță sanitaru'?

BENONE : De la don sublocotinent Adăscăliței. (*Arată mîndru o sticlură.*)

CRĂIȘORU : Iete la el, demoazela. Merg cîte unii pe front ca la defilare pe bulivard. (*Ironic*) Ietete, se mai semnă și pe etichetă, ca spițerul!... (*Citește.*) "Sublocotenent Narcis Pantelimon Adăscăliței"... Are ăsta un nume lung cît podul peste Dunăre al lui Saligny, cureți flinta ș-o ungi cu vaselină pînă-l termeni.

CICERONE : Pardonăți de întrebare, don lo'tenent, dară de ce-i zice porecla "Limonadă"?

CRĂIȘORU : Nu-i poreclă, bre, e prescurtătură. (*Didactic*) Pante...limonadă...scăliței.

CICERONE : Aha.

CRĂIȘORU (*se ridică, privește gura adăpostului, își consultă ceasul preocupat*) : Hm, iote cît trecu de cînd se făcu zio... Curios al dracu... Mai văzuși neamț să-ntîrzie la program?

CICERONE : Ordonăți?

CRĂIȘORU (*misterios*) : Se făcură noo ceasuri și Friț tot nu începu să bată... (*Intră Adăscăliței, frecîndu-și palmele înghețate.*) Cum e p-afară, mă "Limonadă", tot liniște?

ADĂSCĂLIȚEI : Tot.

CICERONE : Adecă ce va să zică asta cu bătaia, don lo'tenent?

CRĂIȘORU : Păi, tălică nu băgași de seamă? Bismarcii ăștia bat cu rost, nu ca muscalii în anu' din urmă, cînd deteră de afundul sacului și nu mai avură neam cu ce trage. Poftim, treboia să-nceapă de-un ceas să bată tunurile.

ADĂSCĂLIȚEI : S-or fi aghezmuț poate după zaibărul de azi-noapte.

CRĂIȘORU : Nu se zice zaibăr, mă, îi zice șnaps. Benone, *s'il vous plaît*, ia scoate carnetu' cu ordine de cîmp și cată socoteala ce ți-o detei s-o ții la tragerile artileriei inamice... (*Benone scoate dintr-o tașcă un carnet.*) Să vedem prin sondagiu. De *par exemple*, la 13 decemvrie, cîte bătăi de obuz numărași?

BENONE : Șeptezăci în cap, să trăiți.

CRĂIȘORU : Și la cîte ceasuri porni frițu' să bată?

BENONE : La opt egzact, don locotinent.

CRĂIȘORU : Și paoză de masă, cînd făcu la amiazi?

BENONE : De la doo pîn' la tri ceasuri precis.

CRĂIȘORU : Bun. Acu, ia cată la data de 16. De cîte ori deteră cu tunurile?

BENONE : ...De șeptezăci, să trăiți.

CRĂIȘORU : Și cînd începură?

BENONE : La opt ceasuri egzact.

CRĂIȘORU : Și la câte prînziră?

BENONE : Între doo și tri precis.

CRĂIȘORU : Așa. Aide, mai vezi. Ieri, cari fu situațiunea? Cîte bătăi cu totu'?

BENONE : ...Iară șeptezăci, don locotinent.

CRĂIȘORU : Și tot la opt le porniră?

BENONE : Tot, să trăiți.

CRĂIȘORU : Și tăcură tot de la două la trei?

BENONE : Tot.

CRĂIȘORU : Na, văzurăți punctualitate? Ca mersul la birău! Poți să-ți potrivești ceasul dupe dînșii. Resbel la normă, cu trageri regulate, în cadență. Nu tu pregătire de artilerie, nu tu foc de acoperire, nu breșă, nu nimic. Trag în dungă, ca din clopotniță. (*Didactic*) Și ce deducțiune poți estrage din ceasornicăria asta a lor?

ADĂSCĂLIȚEI : Or fi trăgînd așa, de tampon, cît să ne ție la distanță. D-aia tot șontîcăie ei acolo prin tranșee în loc să sară marginea, doar bubuie cînd și cînd pentru intimidățiune, cum sparie momîia ciorile în porumbiște.

CRĂIȘORU : Ete pîrț, că de sperietura lor nu mai pot io. Păi ce, suntem proști să ne speriem ca turcii cînd cu eclipsa a dîn martie, la '77, cînd porniră să tragă în soare ca smuciții? Nu de grija lor murim noi, ci că isprăvirăm merindele, de ajunserăm să roadem la rădăcini și papuri. Au răcanii ăștia mațul gol, de respiră pîn el!

ADĂSCĂLIȚEI : Păi tocmai, vor fi vrînd să ne înfometeze, ca să ne piarză moralul.

CRĂIȘORU : Aș! Crezi că d-aia făcu Friș rezbel, ca să joace bile cu noi? Uite-l cum risipește în vînt bunătate de obuze din novembre încoace, de la lăsata secului. Are vasăzică avantajiu, dar nu vrea să tragă profit : ei, ce-nsemnează asta? Că n-are ordine de năvălire! Că de avea ordin să ne-azvîrle în mare, se punea îndesat pe noi cu canonada și ne făcea trențe. Nemaipunînd în socoteală contingentu' bulgăresc de la miazăzi și furnicarul ăla de fo sută de mii de osmanlîi preparat să fie adus încoace. (*Examinează harta.*)

CICERONE (*catran*) : Ăi pe cari acu trei ani i-am ținut noi cu arme, merinde și munițiuni, ca să nu-i prăpădească bulgaru', trăzni-i-ar Dumnezeu!

CRĂIȘORU : Parcă bulgarii-s mai simțitori? Nu dărîmară ei, tot acu trei ani, monumenturile 'nălțate alor noștri, cari le dase endependența slobozindu-i de turcaleți? Treboiră dar făcute cenușă la cremator, în țară, moaștele a trei sute și fo patruzeci de eroi, pîntre cari o duzină de ofițeri, Dumnezeu să-i repauseze, săracii!...

ADĂSCĂLIȚEI : Atuncea de ce ne-au mai împins îndărăt pîn-aci, urmărindu-ne pînă la Dăeni și Babadag, după ce-a căzut rezistența pe Dunăre la Rasova?

CRĂIȘORU : Se răsuciră ordinele, vezi bine. Opriră ofensiva în toiu' succesului și făcură cale-ntoarsă,

tocmai acu cînd era să perdem Dobrogea cu totul și s-auzea de-o retragere generală pîn' la Galați.

CICERONE : Or fi auzit că a izbucnit holera la muscali, don lo'tenent, dincolo de bălți.

CRĂIȘORU : Sau i-a trimes îndărăt pe frontu' Jiului. Nu le făgădui Friț ungurilor Oltenia la împărțitu' mămăligii? Dupe cum și noi la fel intrarăm în socoteala :mpătritei Înțelegeri. Beligerăți alătura cu noi? brava, vă făgăduim Ardealul. Ședeți la o parte? vedeți voi prafu' de pe tobă la signarea păcii! Numai tocmeală și negustorie totul. Marșandiză. Învoieli ca la moșie.

ADĂSCĂLIȚEI : Apăi, dacă Dobrogea nu mai e prioritate pentru Friț, atuncea ăștia de aci de ce ne mai trăsnesc așa cu tunurile?

CRĂIȘORU : Na! și cu ce-i vrea să ne trăsnească, cu beșini? cu bulji de zăpadă? Lasă-i să dea, doar d-aia e răsbel. :și face omu' datoria. *A la guerre comme à la guerre.*

ADĂSCĂLIȚEI : Dară de ce se mai țin pe pozițiuni în loc să manevreze?

CRĂIȘORU : Deoareșce s-or fi rupt de-ai lor dupe abandonarea frontului de la Babadag. Or fi pățit ca noi, perzînd legătura pîn telefon cu cartieru', cînd cu viscolul ăl mare de îngropă sub troiene drumurile. Zăpeziți și noi, zăpeziți și ei. Iar d-a-mprejurul numa' pustiuri, sate arse și părăsite, țipenie de om. (*Plesind harta cu vîrfurile unei trestii*) Noi cu compania de infanterie acia, răzmați cu spatele de mare și cu fața către țară. Ei coló mai către soare-apune, cu bateriile de artilerie. La meazănoapte, peste ostroave și slatini, muscalii cu holera lor. Acoló, sectoarele diviziilor 7, 8 și 12, iar mai departe Armatele a 4-a și a 9-a ruse, da? Dincoa', lagunele. Acia, marea. Unde deavului să se ducă? Drept cari, rămaseră locului pitiți dupe dealuri și trag încoa' de pamplezir.

ADĂSCĂLIȚEI : Și pînă cînd or mai tot trage?

CRĂIȘORU : Pînă cînd, pînă cînd. Pîn' ce s-o plictisi răsbelul și-o pleca!... Ce te strofoci așa, mă? Resignează-te și gata! Nu-ți mai sforța mintea, că faci fo hernie. (*Lui Benone, rămas în expectativă cu carnetul în mîină*) Și tu, Benone, ce rămăseși crăcănat ca monumentu' eroului?

BENONE : Păi... să pui carnetu' la loc în tașcă?

CRĂIȘORU : Nu, mă, pune-l în vitrină la muzăul militar. (*Își consultă iar ceasornicul.*) Aida o țîră p-afară, Cicerone, să facem o inspecțiune la fortificații. (*Se echipează.*)

CICERONE : Și să schimbăm parola pentru posturile de strajă, don lo'tenent...

CRĂIȘORU : Că bine zici, era să uit. Ia vezi, Benone, ce zice azi la tabelu' cu parole.

BENONE (*ia un carton atîrnat de un cui, citește greu*) : Zice... Somațiune : "Stai! Parola?!" Răspuns : "Anafura și boboteaza mamiilor lor!"

CICERONE : Nu, asta-i a de azi-noapte.

CRĂIȘORU : Tai-o, mă, p-a veche, că le-ncurci.

BENONE : Cu ce s-o tai, don locotinent?

CRĂIȘORU : Oleo, cum cu ce, mă tontălăule? Cu baioneta! Aidi, vezi următoarea din calinder.

BENONE (*citind*) : Zice... Somațiune : "Stai! Parola?!" Răspuns : "Mînca-i-ar ciorile și priculicii!"

CRĂIȘORU : Auzi baznaconie, cine dracu le-o fi scornit și p-ăstea... De unde priculici, pă lumină? Aia acționează numa' noaptea.

CICERONE : Pardonăți, don lo'tenent, dar ce va să însemneze priculici?

CRĂIȘORU : Niscai arătări de lupi cari ies din mormînturi, cică.

ADĂSCĂLIȚEI : De le mai zice științific zvîrcolaci.

CRĂIȘORU (*agatat*) : Nu, mă, zvîrcolacii-s ăi de mușcă din Lună. Priculicii te mușcă de cur!

CICERONE (*închinîndu-se*) : Va'zică, oameni morți preșchimbați în lupi?

ADĂSCĂLIȚEI : Metaformoz.

CRĂIȘORU : Ce te miri, Cicerone, doar suntem neam de lupi, tălică nu văzuși drapelu' național al lui Decebal? De unde și ne rămase vorba aia cu lupu', zi-i să-i zic...

ADĂSCĂLIȚEI : "*Omu oamenii lupus.*"

CRĂIȘORU : Ete pîrț, iară o nimeriși.

CICERONE : Lupu' paznic la oi?

CRĂIȘORU : Așa, vezi? (*Iese urmat de Cicerone.*)

SCENA 3

Același adăpost, acum gol, asediat de lumina zilei. Răzbate de afară larma raidurilor de pescăruși. Din subteran se aude din nou delirul lui Iezania. Intră Benone cărînd un ceaun. Îl pune pe pirostriile din vatră, mestecă de zor în el cu o lingură mare de lemn, mai ațîță focul.

"...Alo, trăiți, don general Moșoiu? Alo, trăiți, don general Văleanu? Alo, trăiți, don general Ieremia Grigorescu? Alo, trăiți, don general Artur Văitoianu? Alo, trăiți, don general Averescu? Alo, alo, don general Crăiniceanu? Aici soldat Păsărel Iezania, 8 infanterie. Am onoarea să vă raportez : A sosit Crăciunul!"

BENONE (*mormăit*) : Mai bine sosea bambulanța să te ia, smucitule...

CRĂIȘORU (*intră cu plutonierul Cicerone Grozea*) : E, văzuși inspecțiunea? Toată compania otova! Ce-i vrea să-ți aducă Moș Crăciun, soldat? Pace, să trăiți, don locotenent. Dar tu, mă, ăstălalț? Pace, trăiți, don locotenent. Dar tu? Tot pace, să trăiți. Dar cît fu pace pîn-acu patru luni, fieșcare răspunsese cîte altceva. Ba că să-i aducă permisie, ba carte d-acasă, ba mă-sa cu demîncare, ba sănătate unu', altu'. Iar acu, pe front, toți "pace" și iar pace, cum dă din clanță papagalu-n colivie. Dar "victorie", nici unu'! Auziși tălică să răspunză funu' ceva dă Ardeal, dă întregire, dă strămoși și alte aspirațiuni ideale? Neam! Pace să fie și gata, restu' nu mai importează, parcă le-ar fi pacea raiu' pe pămînt, dreptate, îndestulare, chef și bonton pe toate drumurile. Cînd, în fapt, pacea e și mai a dracului decît resbelul. Că de turc, bulgar sau friț, barem știi cum să te scapi, mai împuști pe cîte unii, mai iei prinși pe alții, pîn-o scoți la capăt și-ți liberezi hotarul. Dar în schimb, de javrele dinlăuntru cari n-au alte

trebi decît să latre și să mînce viețele altora, de ăstea cine apără țara, auz? Alde d-ăștia fără alt tată și mumă decît paraua, trăind ca guzganii numa' din speculațiuni, rente, camătă, arenzi și furături prin tertipuri advocățești, și cari, cîn' se dete alarma la București că vin bismarcii, își îngropară degrab' pîn pîvniți armele de fabricațiune ghermanică și se bulziră la pașaporturi s-o tulească-n Rusia la adăpost. "Pace, pace, să trăiți!" Și cu ea, ce rezolvăm? Păi dacă tot e să mori, atunci barem s-o faci cu dignitate, înțolit în uniformă Patriei, nu bătrînit în trențe ca milogu', parastasu' mamei ei de viață! Mai bine mori de șrapnelurile bismarcului, cu onoruri militare, decît să-ți mînce ficiații fo otreapă de gazetar vîndut negustorilor și chiajnelor de mahala ca ăl de-l citirăm în *Națiunea*. Vezi tălică, asta nu poa' să priceapă soldatul de rînd, cari nu-i ca noi, de carieră. Cugetă taman viceaverța decît un ofițer, și d-aia merg anapoda trebile-n armată...

CICERONE : Deh, răcanii n-au dăstulă educațiune, don lo'tenent. Flăcăi loați de la coada vacii și mobilizați în pripă, săracii. Dar însă nici ofițeri nu-s dăstui, iar fără de ofițeri, armata-i turmă. De unde s-a și potmolit ruznacu' la lacurile mazuriene acu doi ani : are oștire cîta frunză și iarbă, dar n-are cin' s-o mîne. Și dacă pînă și balșoiu' e în suferință de gradați, atunci darămite noi, cu o populațiune de numa' șapte milioane jumate!

CRĂIȘORU : Parcă Englitera e mai brează? Kitchener ăla credea c-o să scoată într-un singur an 26.000 de ofițeri, la un milion de soldați. Vezi tălică de ce ne este Friț superior? Se furniză cu ofițeri grămadă și de la oraș, și de la țară, preparați ani la rînd, nu ca noi, cu școalele noastre militare de la Tîrgoviște ori d-aiurea. Unde mai pui regulamentele, că la noi la pifani nu trebe să fie omu' conform, dară în schimb la artilerie se cere ca să știi face calcule, iar la cavalerie nu te primește dacă ești matahală și atîrni mai greu de șeptezeci de chile, decît cu intervențiuni suspuse. (*Îl vede pe Benone luînd oala de pe foc și împărțind în gamele.*) Aida să ne așternem acu la masă, că sosiră și kaloriile. Ce fertură aduseși acilea, Benone?

BENONE : Scoici, don locotinent.

CRĂIȘORU (*încîntat*) : Brava, mă! Și gogoășele ăstea?

BENONE : Turtă din făină de pipirig.

CRĂIȘORU : Tacîm ca la restoran' de lux, bre Cicerone! Sobește-le bine cu vîrfu' baionetei și mestecă-le cu fiecă mășea, că numai foametea-l învață pe om să acordeze respectu' cuvenit alimentațiunii. Ai fi crezut în august, cînd trăseră clopotele la mez de noapte în toată țara, că peste patru luni n-o să mai găsești d-ale gurii nicăirea? Barem pîn bălțile ăstea dînspre mare, crez că umpleai barca d-atîta pește că te duceai la fund.

CICERONE : Cică vara era o furtună de rațe și gîști și babițe și călifari, de le prindeai dîn sbor cu mîna. Zicea un lipovan, unu' de s-a înecat într-o lăpușă în lunca Dunării...

CRĂIȘORU : Ehe, și parcă la noi, la munte, nu prindeai păstrăvii cu furca?...

ADĂSCĂLIȚEI (*dînd buzna în adăpost, agitat, cu un binoclu în mînă*) : Don locotinent, ertați deranju',

permiteți să raportez! Rog poftiți numa' de v-aruncați nițel ochii afară!

CRĂIȘORU (*mestecînd*) : La ce să belesc ochii, mă, la peisagiul radios al Patriei?

ADĂSCĂLIȚEI : Don locotenent, mișcări suspecte în liniile inamicului!

CRĂIȘORU (*se ridică într-o doară, primește binoclul*) : Mă, iară mă trimeți dupe cai verzi și fete morgane, tu faci ezerciț cu mine?... (*Urcă amîndoi pe scărițele de la gura adăpostului.*)

ADĂSCĂLIȚEI : Ba nu, rog uitați-vă coló în șaua dîntre cocoșele dealului...

CRĂIȘORU (*scrutînd prin binoclu, suspans*) : Aha... Hm... Curios foarte... Vin' de te benoclează și tălică, bre Cicerone, să-mi zici ce ți se pare c-or fi forfotind ăia...

CICERONE (*urcă și el pe o scăriță, ia binoclul*) : Parc-ar săvîrși o prejmuire...

CRĂIȘORU : Să fie niscai parapeturi în contra viscolirii?

CICERONE : Bat uluci, don lo'tenent... Le petrec unele cu altele, cînd drept, cînd d-a crucișu', ca la porți...

CRĂIȘORU (*aruncă priviri în jur*) : Ia dă-i și santinelei ăleia să vază, că răcanul are ochii mai tineri...

CICERONE : Cine, "Patru-mpușcă"? ăla nici pe noi nu ne dibuie pîn benoclu, don lo'tenent.

CRĂIȘORU : Și-atuncea, de ce-i zice "Patru-mpușcă"?

CICERONE : Deoarece țintește așa de prost, că nimereste cîte patru inamici dintr-un foc.

CRĂIȘORU : :u! Apăi de ce nu poartă ochelari, bre? (*Își ia îndărăt binoclul.*)

CICERONE : N-are dîn ce, că-i amărît. Așteaptă cică să moară baba.

CRĂIȘORU : Ce babă?

CICERONE : Mă-sa mare, că are aia o pereche.

ADĂSCĂLIȚEI : Or fi puind la cale ceva friții... Presupozez că nu de florile cucului au prins ei dor de muncă tocmai acu, în zi de Crăciun.

CRĂIȘORU : Cucu' nu face flori, mă, face oo. Și ce sugestuni ai în consecință?

ADĂSCĂLIȚEI : Să trimetem un detașament în recunoaștere, ca să observe ce se preparează. Dacă-mi acordați onoarea să-l comand eu, aș egzecuta o pătrundere în marș tîrîș înspre cota...

CRĂIȘORU : Fugi, mă, d-acilea cu pătrunderile și tîrîșul! Cum să te apropii fără să te vază pe zăpada asta ca foaia de hîrtie? Nici n-apuci să eși dincolo de mărăcinele de sîrmă, că și te pocesc ăia.

ADĂSCĂLIȚEI : N-au cum să mă vază, că le cade soarele în față...

CRĂIȘORU : Lasă, mă, bravurile ăstea, cin' te crezi, mareșalu' Joffră? În loc să tragem profit că opriră bombardamentu' zilnic și că ne deteră răgaz să mai odihnim o țîră trupa, noi le dăm tîrcoale să-i stîrnim cu provocațiuni de pospai? Iote ce dimineată liniștită, albă și cuminte ca o mireasă, mai mare păcatu' s-o pîngărești. (*Reia observația cu binoclul.*) Na, că acu plecară!... S-or fi dus dupe colacii cu mărăcine de sîrmă... (*Suspans*) Hait! ia stai așa... Cicerone!

CICERONE : Ordin.

CRĂIȘORU : Pas alergător, adă-l degrab' la mine pe căpraru' Klein, ăl de la Sibiu!

CICERONE : Ăl de înjură pe săsește?

CRĂIȘORU : Ăla, bre, transfugul. Tuleo! (*Cicerone coboară de pe scăriță, iese fuga.*)

CRĂIȘORU : “Limonadă”, pune mîna de notează ce-ți zic io... Puseși? Aidi! (*Impaciență, scrutînd mereu prin binoclu*) Scrie așa dupe mine... “G”...

ADĂSCĂLIȚEI (*scotocind la rezezeală prin porthart*) : Ordonăți?

CRĂIȘORU : “G”, mă, de la “găoză”! Pune cu literă mare...

ADĂSCĂLIȚEI (*notînd*) : Pus.

CRĂIȘORU : ...Mai departe : “L” de la “lele”... “U” de la “unghete”... “C” de la “cîrpător”... “K” de la... (*Nu găsește.*) De la...

ADĂSCĂLIȚEI : Kuciuk-Kainargi.

CRĂIȘORU : Taci, mă, și fii atent acia, nu mai flencăni... De la Kogălniceanu, mă!

ADĂSCĂLIȚEI : Înțeleș...

CRĂIȘORU : Așa. Dupe aia, vine “L” de la “loază”... “I” de la “izmene”... “C” de la “căcăreză”... “H” de la “hodorog”. Scriseși?

ADĂSCĂLIȚEI : Scris.

CRĂIȘORU : Bun. Acu lasă colo un loc așa, o țîră, cît să se despărțească, și-ncepi alt șir... “W” de la “Wasser-Closet”...

ADĂSCĂLIȚEI : De la “budă”, cari vasăzică?

CRĂIȘORU (*ironie*) : Hopa! mă dete pă spate savantu’, brava, “Limonadă”!... Mai departe. “E” de la “Etete la el ce mai educațiune”... “H” de la “hoască”... “N” de la “nărod”... P-ormă, “A” de la “aoleo”... “C” de la “cucăit”... “H” de la “haplea”... Și “T” de la “tont”. Gata, acu ia numără-le să verificăm : sunt nouă cu nouă?

ADĂSCĂLIȚEI : De două ori loate cîte nouă.

CRĂIȘORU : E, ia cetește-le de la cap la coadă, s-auzim.

ADĂSCĂLIȚEI (*silabisind*) : “GLUCKLICH... WEIHNACHT”...

CRĂIȘORU (*lăsînd jos binoclul, edificat*) : Dați dracului bismarcii ăștia, nu-i așa?

ADĂSCĂLIȚEI : Adică... litere nemțești tîmplărite din uluci?...

CRĂIȘORU : Mesagiu, mă! Espres ca să-l cetim noi d-acilea! (*Reintră Cicerone, însoțit de Klein.*) Iote că ne veni și traductoru’. Ai încoa’, mă *eine* Kleine, să ne dumirești... “Limonadă”, arată-i omului ce scriseși la carnet.

KLEIN (*citește rar, nedumerit*) : “Glücklich... Weihnacht”...

CRĂIȘORU : Adicăte, ce vrea să zică?

KLEIN (*dînd din umeri*): Apăi, “Crăciun fericit!” Cum se urează pe nemțește...

CRĂIȘORU (*interzis, fără puls*) : Asta-nsemnează?...

KLEIN : Da, să trăiți. “Crăciun fericit!”

CRĂIȘORU : Na, mai văzuși una ca asta, bre Cicerone? Să mai zici că nu funcționează poșta pe front, iete telegramă de sărbători! (*Se dă jos de pe scăriță vesel, urmat de Cicerone.*) Și mai ziceai, “Limonadă”, să facem pîn nămeți tîrîș ca potăile, că te mînca pă burtă.

ADĂSCĂLIȚEI (*suspicios, rămas sus*) : Mde, vor fi cercînd să ne înmoaie vighilenția...

CRĂIȘORU : Cum să ne-o înmoaie, mă, tu nu cugetezi? Ba din contra, abea ne-o întăriră!

ADĂSCĂLIȚEI (*privind prin binoclu surescitat*): Da’ de asta ce mai ziceți, don locotenent? N-o să vă vie să credeți cine vine încoace chiar acu în delegațiune!...

CRĂIȘORU : În delegațiune?

ADĂSCĂLIȚEI (*căscînd gura*) : Moș Crăciun!...

CRĂIȘORU (*fețe-fețe cu Cicerone*) : Ce-ai, “Limonadă”, beuși cumva din spirtu’ ăl medical, ca Moviliță sanitaru’?

ADĂSCĂLIȚEI : Să-i vedeți numai! Se îndreaptă încoa’ pîn sectorul de tragere, încolonați la pas de manevră...

CRĂIȘORU : Încolonați, cine, mă? Moș Crăciun cu Baba Dochia și cu Albă-ca-Zăpada?

ADĂSCĂLIȚEI : Friții, don locotenent! Pofțiți de-i vedeți și dumneavoastră...

CRĂIȘORU : Cum, mă, delegațiune în bună regulă, cu ștergar alb?

ADĂSCĂLIȚEI : Chiar așa, în frunte cu un Moș Crăciun cu traistă...

CRĂIȘORU (*urcă iar pe scăriță*) : Ce năsărîmbă o mai fi și asta? Te pomenești că ne aduce cadău de Crăciun niscai armistiț...

CICERONE (*își face o cruce cît Caraimanul*) : Să v-auză Dumnezeu, don lo’tenent!

CRĂIȘORU (*în capul scării, căutînd atent cu binoclul*) : :uliu!... (*Suspans colectiv*) Iete-l p-ăl dîn frunte cu papornița, ce s-a mai înfoclit cu țoale ca la comédii...

ADĂSCĂLIȚEI : O fi ascunzînd în desagă niscai grenade să ne sorcovească... Ăștia fac teatru cu noi.

CRĂIȘORU (*zeflemea*) : Ei bravos acu, plecară în turneu să joace capra, țurca și brezaia, ca să ne facă noo program artistic de Crăciun!

ADĂSCĂLIȚEI : Și-atunci, vine Friț doar așa, în vizită de curtezoaie?

CRĂIȘORU : Deh, o fi murind și el de urît, ca omu’... Va fi vrînd ca să petrecem sărbătorile dimpreună... Vezi, bre Cicerone, d-aia nu mai deteră cu tunurile azi, zioa bună se cunoaște de dimineața.

CICERONE (*gata să iasă*): Să alarmez compania, don lo’tenent?

CRĂIȘORU (*coborînd scărița*) : Dă-le ordin pîn toate văgăunile să-i lase să s-apropie, iar tălică întîmpinează-i pe bismarci la marginea întăriturii și vezi de poartă arme. (*Cicerone iese.*) Căpraru’ *eine* Kleine, tu rămîi cu mine la puntu’ de comandă ca să-mi fii tălmaci. Benone, ia-ți restaurantu’ și du-l d-acia, să nu li se aplece ăloră. (*Întoarce cu dosul harta atîrnată în grindă, își strînge efectele personale, își aranjează uniformă ponosită cu “Virtutea Militară” în piept.*) Ce așteptezi, “Limonadă”, să vie pomperii să te deie jos dîn copac? Aida, să ne preparăm de mosafiri, că mîne-poimîne se